

**O ZLÉM DRAKU KORONÁKOVÍ
A JAK HO VŠICHNI SPOLEČNĚ PORAZILI**

Bylo nebylo jedno království, a tam si lidé úplně spokojeně žili – také malý Jeník se svojí sestřičkou Alžbětkou.

Každé ráno jim maminka udělala snídani a tatínek je odvezl do školy. U vyučování dávali pěkně pozor, co jim hodná paní učitelka vypráví o číslech, písmenkách, řekách a zvířátkách. To je bavilo nejvíc, protože zvířátka měli oba děsně rádi!

Doma měli pejska Pardíka, kterého spolu hned po škole vyvenčili v parku, házeli mu klacík a vesele s ním dováděli. Pak si udělali úkoly do školy, a už zase spěchali ven, hrát si se svými kamarády - třeba na honěnou, loupežníky nebo jen tak s míčem. Ale Pardík jim ho občas ukradl, a když ho chtěli zpátky, rošťácky štěkal.

Občas, když bylo hezké počasí, šli společně s rodiči na procházku do ZOO, protože se jim líbilo, jak tučňáci směšně cupitají a taky je zajímalo, co nového vyvádějí opice.

Jen ve středu bylo odpoledne trochu jiné, protože je maminka odvedla po škole do ZUŠky – Jeník hrál na klavír a Alžbětka tancovala. Když venku pršelo, nacvičili doma pro maminku s tatínkem nějaké společné vystoupení a oni jim pak nadšeně tleskali a na oplátku jim přečetli jejich nejoblíbenější pohádky. Třeba o Jeníčkovi s Mařenkou, jak se ztratili v lese. Tu měli od malička nejradši a krásně se u ní báli!

Po pravdě, někdy Jeník s Alžbětkou taky pořádně zlobili. Třeba se pohádali, kdo by měl uklidit pokojíček, anebo kdo bude mít v „Člověče nezlob se“ červené figurky. Ale to vůbec nevadí. Všechny děti občas zlobí, a někdy dokonce zlobí i tatínek s maminkou. Hlavně, že se zase udobří a mají se rádi.

Každou neděli jeli všichni čtyři na oběd k babičce a dědečkovi. Pardíka nechávali doma, protože vrčel na mourovatého babiččina kocoura Bertíka, a ten zase vztekle prskal, protože si tedy rozhodně nenechal nic líbit. Po obědě si tatínek s dědečkem dávali kafičko a probírali všechno možné, zatímco babička s dětmi a maminkou většinou vyrazili na procházku kolem nedalekého rybníka. Rybám a kačenkám házeli kousky suchých rohlíků anebo hrách, ten je pro ně zdravější, a cestou zpátky se zastavili v cukrárně, kde to krásně vonělo po vanilce, a měli tam tolik dortů, že jim dalo velikou práci, rozhodnout se, na který zrovna mají největší chuť.

A tak si krásně žili a měli se rádi.

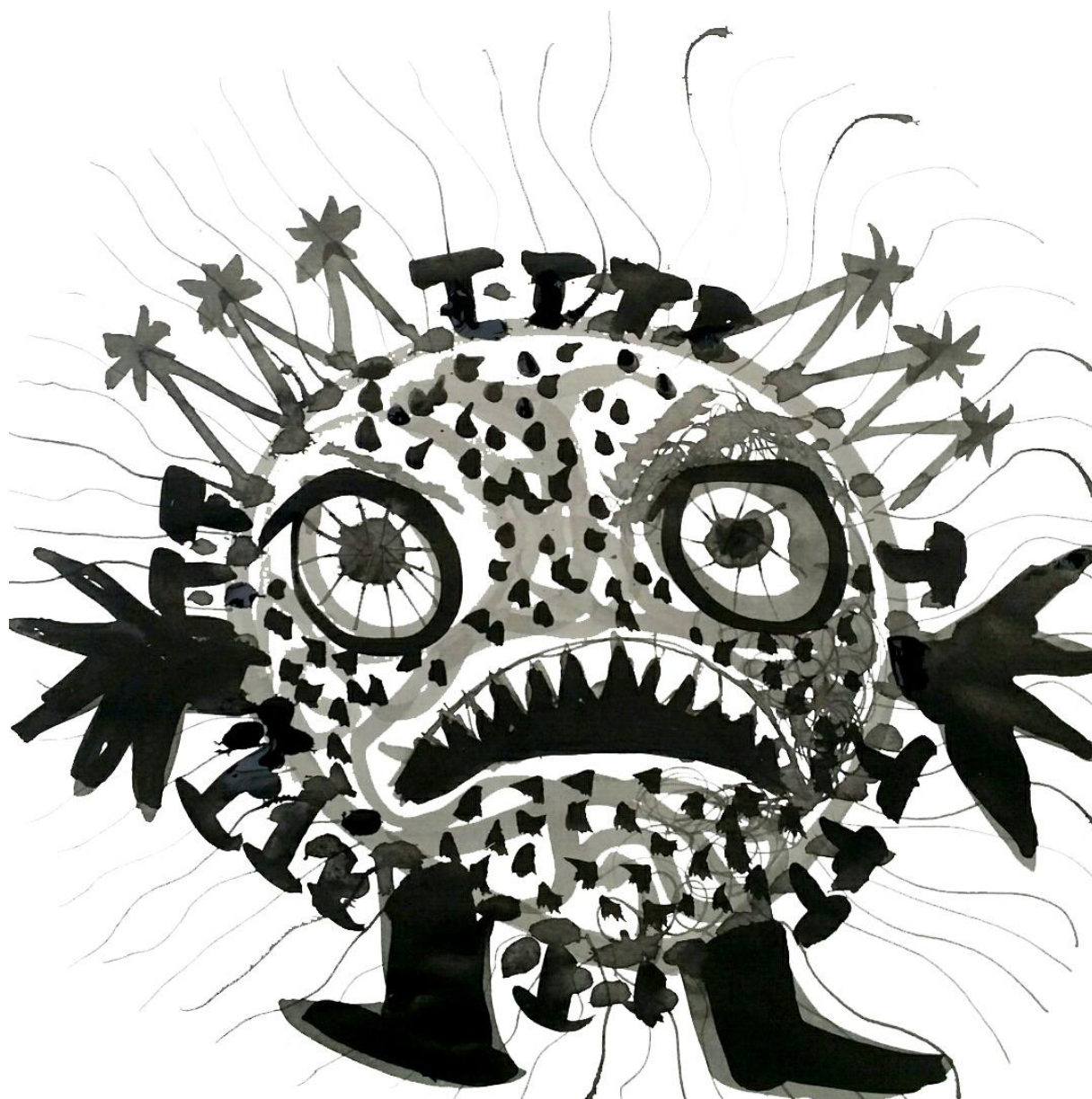

Ale jednoho dne jejich království, kde se vzal, tu se vzal, napadl zlý král Koroňák z daleké Východní říše!

Nikdo nevěděl proč a co si to dovoluje. Byl to drak, na hlavě nosil strašlivě divnou korunu, zdobenou netopýřími pařátky a křídélky a hadími ocásky, a co je horší, spolu s ním do země přitáhlo celé vojsko Virusáků!

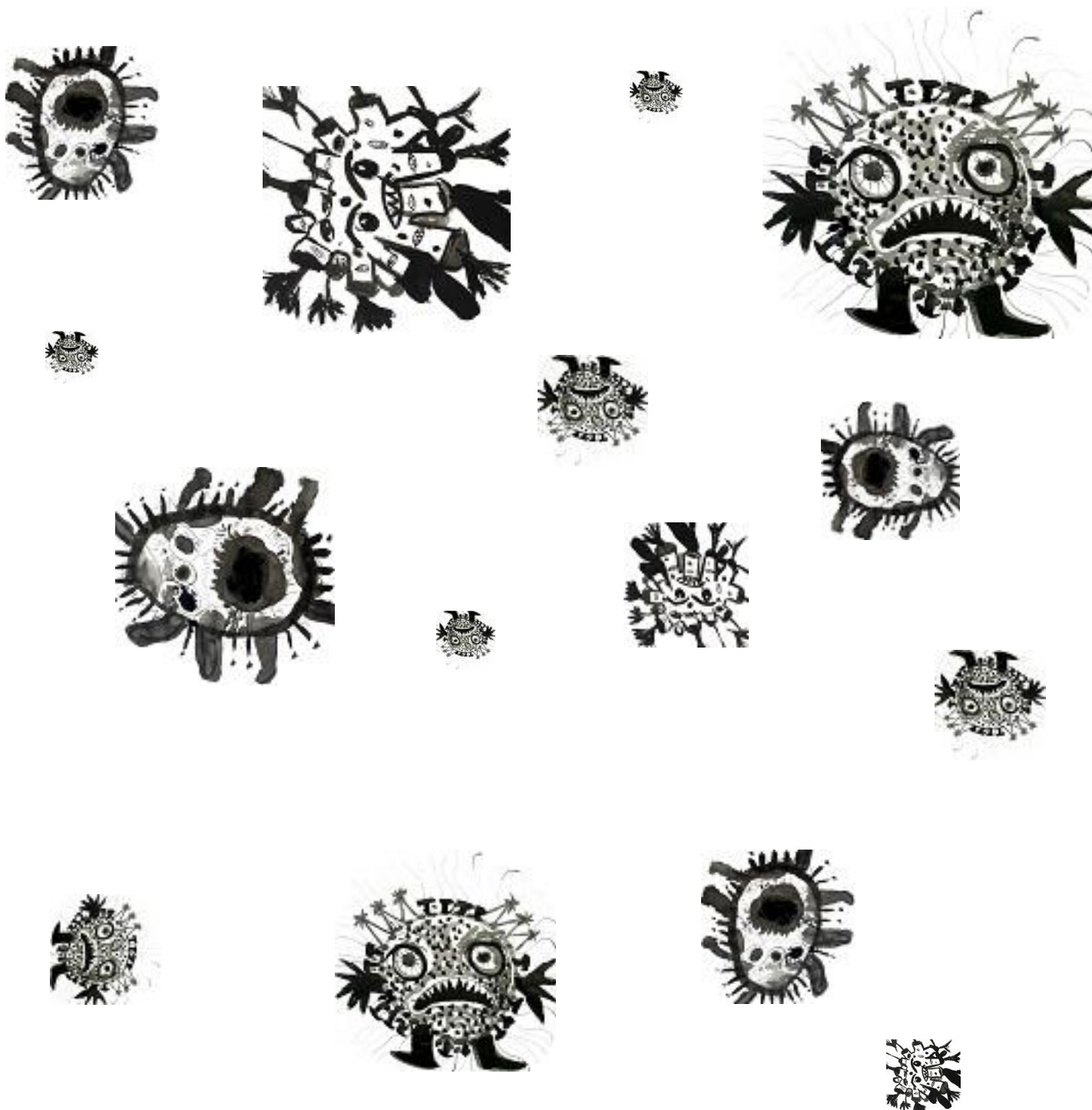
Virusáci obsadili hranice, aby nikdo nemohl dovnitř ani ven, porazili mírumilovnou královskou armádu, a Kroroňák se chopil vlády. Virusáci byli nepěkní hnusáci, tělo samou bradavici, z nosu jim kapalo a namísto rukou měli taková mrštná chapadélka. Chňap, chňap! Prostě hrůza.

A aby toho nebylo málo, tak taky strašně smrděli, fuj! Představte si zkažené vajíčko, prošlé, úplně zelené párky, tchoří hovínko, krém na boty a šampón na psí blechy – no a kdybyste to všechno smíchali dohromady, bude to smrdět stokrát líp než ti hnusáci Virusáci. Tím svým smradem úplně zamořili vzduch a lidé začali kašlat. Kašlali tak moc, že je z toho pořádně rozbolela hlava. Někteří dokonce dostali horečku a museli zůstat ležet v posteli. Dospěláci byli celí vystrašení a

zmatení. Po pravdě, začali dost panikařit. Co teď? Jak se bránit? Ani dospělí si totiž vždycky neví rady. Někdo si ale vzpomněl, že by je před tím smradem mohly ochránit roušky. Všichni honem utíkali do lékárny, a za chvíli byly roušky vyprodané. Kdo je nesehnal, vyrobil si je doma z látky – lepší nějaká rouška, než žádná rouška, no ne?

Smrad se ale šířil dál. Kde kdo teď zmateně pobíhal po městě a pro jistotu nakupoval spoustu zásob jídla, pití a toaletních papírů – co když jim zlí virusáci všechno spotřebují? Co potom?

Drak Koroňák využil nastalého zmatku a schválně každý den vyhlášoval spoustu nových nařízení, dekretů a všelijakých zákazů. Pak si samou radostí, jak to lidem osolil, mnul spokojeně tlápy a chrochtavě se chechtal, až se zalykal. Byl to opravdu zlý poťouchlík. Jednoho dne třeba z ničeho nic zakázal divadla a kina. Další den zase zrušil bazény a hřiště. „To už nesmíme mít vůbec žádnou zábavu?“ protestovali lidé, a rozzlobený drak na ně poslal svoje Virusáky. „Bu, bu, bu!“ skákali ti smradňoši mezi lidmi a strašili je.

A pak drak za trest lidem nařídil přísné domácí vězení. Zavřel skoro všechny obchody. Zakázal zubaře. Ale protože zakázal i cukrárny, snad se nikomu zuby nezkazí. Některým rodičům nařídil, aby chodili dál do práce, jiným to zase přísně zakázal. Kdo se v tom měl vyznat? A dětem, těm zakázal chodit do školy. No, upřímně, ony z toho napřed měly radost – jupí, budou prázdniny!, těšily se. Ale brzy zjistily, jak moc jim chybí kamarádi, protože je už vůbec nikdy nesměly vidět. Už žádná hra na schovávanou, na loupežníky, ani jen tak s míčem. Byla to taková otrava, že se jim dokonce začalo stýskat i po těch nejprotivnějších spolužácích, a - světe, div se! - nakonec i po vyučování.

A hlavně, Jeníkovi s Alžbětkou opravdu moc a moc chyběli prarodiče. Tolik by si přáli odjet k nim na návštěvu a obejmout je. Aby zkrátka všechno bylo jako dřív.

Co asi právě teď dělají děda s babičkou, pomysleli si Jeník s Alžbětkou, protože byla zrovna neděle. A copak kocour Bertík? Nejspíš se vyhřívá na sluníčku – hezky doma, za oknem...

Maminka s babičkou každý den mluvila po telefonu, ale mluvily vážně, a někdy i šeptaly. O čem si to jenom povídaly? Maminka pak někdy tajně plakala a byla smutná. Tatínek taky, toho si Jeník s Alžbětkou dobře všimli, ne že ne. Jenomže tatínek se to snažil před nimi statečně schovat a přetvařoval se, že je veselý. Když i tatínkové mají strach, je to vážné.

A přesně to si zlý král Koroňák přál – aby se před ním všichni třásli

strachy. Ale to má tedy pěknou smůlu! Jeník s Alžbětkou totiž znali všechny pohádky nazpaměť, a jak je známo, pohádky jsou plné zlounů, a nakonec to stejně vždycky dobře dopadne!

Přece tady ten drak nemůže zůstat napořád – spousta lidí v království už kašle a postonává.

Jenomže, kde teď honem najít pohádkového hrdinu, který ho přemůže?

Jeník s Alžbětkou přemýšleli a přemýšleli, ale žádného hrdinu opravdu neznali.

A tak plynul čas. Maminka jim každé ráno připravila snídani a tatínek, místo aby je odvezl do školy, učil se s nimi o číslech a písmenkách v obýváku. Taky spolu pravidelně cvičili, aby pořád jenom neseděli. Házeli a kopali si s míčem, i když ten byl od Pardíka, kterému chyběly dlouhé procházky, pořádně rozkousaný a celý ožuzlaný. Skákali i přes švihadlo. A hodně si vyprávěli o světě venku za okny, o moři, o hvězdách, o rostlinách v parku, o filmech, které se jim líbily. Někdy spolu zpívali veselé písničky a tancovali – to se líbilo hlavně Alžbětce, jindy si jen tak zahráli kousek pohádky. Tatínkovi to moc nešlo, ale o to větší legrace to byla. Maminka krásně kreslila, a tak spolu každý den nakreslili, co viděli z okna. Virusáci nesnášeli, když lidi stáli u oken, to se pak shlukli dole na ulici, ošklivě prskali a vyhrožovali jim chapadélky. Nechtěli totiž, aby lidi viděli, co venku kují za pikle! A proto, když si někdo troufnul okno pootevřít, nebo dokonce otevřít, Virusáci se vznesli a chrčeli jim přímo do obličeje. Fujtajfl! Člověk ten smrad dlouho nevydržel, a okna zase radši honem zavřel.

Ti Virusáci Jeníka s Alžbětkou už pěkně štvali. Někdy na ně vyplazovali jazyk a dělali dlouhé uši. To se pak Virusáci tak rozčílili, až jim praskaly bradavice a z nich tekl fialový hnis. Ble! Jednou se Jeník polil barvičkami a honem si šel umýt ruce mýdlem. Mýdla teď měli doma habaděj a maminka jim často připomínala, ať si myjí ruce. Barvičky šly dolů špatně, a tak Jeník použil i maminčinu dezinfekci – divně voněla, ale ruce teď byly krásně čisté.

Pak se vrátil k oknu a dál maloval. Bylo mu horko, a tak okno otevřel dokořán. A co se nestalo? Nic. Vůbec nic se nestalo. Virusáci mu nepřiletěli vyhrožovat, protože ho NEVIDĚLI. „Jak to?“ divil se Jeník a honem to šel povědět sestřičce. Ta si stoupla k oknu, a hned tu bylo Virusáků habaděj. Jeník ji popadl za ruku a utíkali spolu do koupelny, aby si i ona pořádně umyla ruce a potřela je dezinfekcí. Rychle se vrátili k oknu a – nic. Protože Virusáci teď neviděli ani ji. Ha, ha! To je paráda!

„Ty jo! Co kdybysme...“ navrhl Jeník. „Ano!“ souhlasila hned Alžbětka a těšili se, až večer maminka s tatínkem usnou, a oni dva půjdou vyzkoumat, co jsou ti Virusáci zač, a o co jim vlastně jde.

A dočkali se. Rodiče usnuli kolem desáté, a oni dva si znovu pořádně umyli ruce, a Jeník si do své plastické pistolky, co se s ní stříká voda, nalil směs mýdla a dezinfekce – co kdyby se to hodilo? Pro jistotu si oba nasadili roušky, které jim ušila maminka – na Jeníkově byla modrá autíčka, na Alžbětčině drobné berušky. Protože ale právě znali všechny důležité pohádky, vzali si s sebou i pytlík rýže. Vyšli do tmy a ticha. Pak za nimi zaklaply dveře. Klap! Trošku se lekli, ale chytili se za ruce a vydali se třeba do prava. A kudy šli, házeli po zemi malinkatá bílá zrníčka. Cítili se jako hrdinové! Jako Jeníček a Mařenka! Jenomže místo Ježibaby na ně na konci cesty čekal zlý drak.

Najít jeho brloh nebylo tak těžké, jak by se mohlo zdát – věděli, že to tam bude samý smradlavý Virusák, a tak stačilo jít za nosem (ještěže měli ty roušky!). Šli a šli, až přišli k velikánské šedé budově. Vypadla důstojně, ale na zemi ležela pošlapaná cedule. Byl na ní velkými písmeny nějaký nápis. Alžbětka byla o rok mladší, ale Jeník už chodil do druhé třídy, takže byla pro něj hračka to přečíst: „MI – NI - STR, ne MI - NI – STER - S - TVO Z – Z – Z - DRA - VOT - NIC -TVÍ“. Podívali se nahoru, kde předtím visela, a tam byl teď vypálený nápis: „KO – RO – ŇÁ – KO – VO MI - NI – STER - S – TVO, to slovo už uměli přečíst od předtím, ŠPÍ – NY A CHRCH - LŮ“.

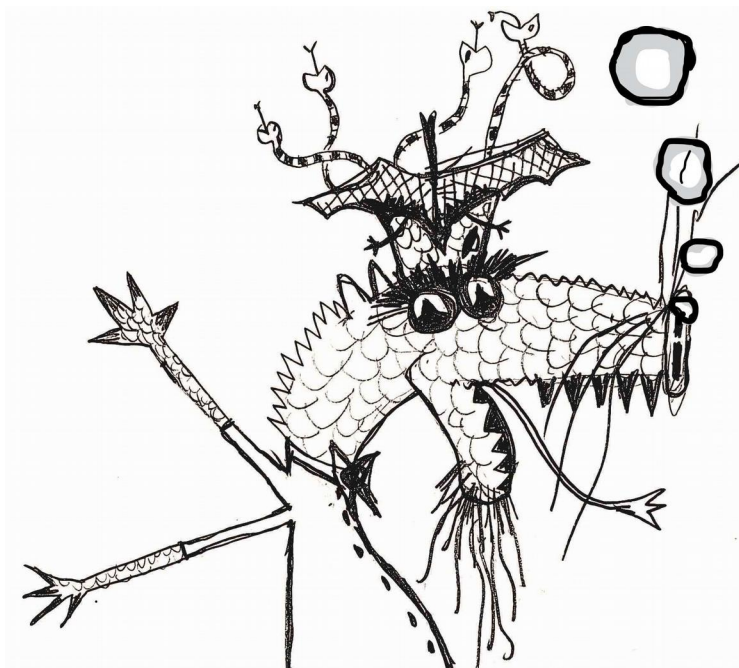
Páni! Tak tady sídlil ten zlý drak! Dveřmi dovnitř proudily celé zástupy Virusáků. Ještě nikdy jich děti neviděly tolik pohromadě! Neuměly to spočítat, ale bylo jich prostě mooooooc.

„Ach jo, co teď? Ještě že nás nevidí,“ pomyslely si. Nahlas nemluvily, aby se neprozradily – přišly přece špiónovat! A nezakřičely strachy, ani když se před nimi objevil obrovitý drak, i když se teda pořádně lekly a ještě pevněji jeden druhého chytly za ruku.

-„Dneska jsme zabavili půl milionu a 200.000 roušek, ó náš veliký! Jsou zamčené na vrátnici,“ klaněli se drakovi Virusáci a chlubili se o sto šest.

-„Jenom?!“ zařval drak vztekle a z nosu mu šla hustá pára.

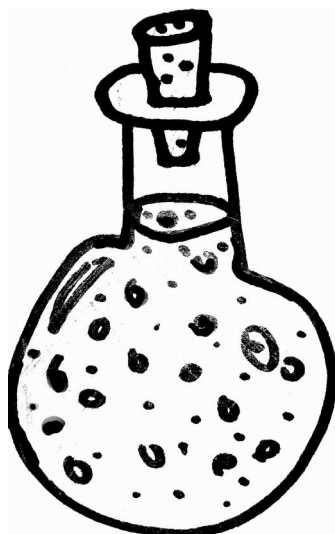
-„Te-te-ted’ si ne-ne-nemůžou po-po-pokrýt pusy, ó mocný draku,“
kotali Virusáci, protože se ho báli. A jeden, ten se strachy roztřásl
nejvíc. Třásl se a třásl, až najednou prasknul jako bublina – prásk! - a
prostě zmizel.

Vykulený Jeník se otočil k Alžbětce, a ta přikývla, že to taky viděla!
-„Je-je-jen se podívej, ko-ko-kolik kapénkového le-le-lektvaru jsme
pro tebe dneska na-nasbírali!“ ukazovali Virusáci drakovi lahev plnou
podivné tekutiny. A strachy prasknul další z nich. Prásk!

-„Výborně, dej ho sem!“ zacvakal drak netrpělivě drápy o podlahu a s velkou chutí si loknul.

„Mňam!!! Víte co? Já nebudu tolik řvát, ale vy mi tu přestaňte praskat! Potřebuju vás co nejvíc!“ řekl a skončil s funěním páry.

-„My za to nemůžeme. Vždyť víš, že strach lidí nás posiluje, ale jakmile se lekne my, je s námi konec, šmytec. A-a-a ty nás lekáš mo-mo-moc.“

-„Grrrrr... dobrá, slíbil jsem, že už nebudu!“ vrčel otráveně drak. „Co doktory, ty už jste pochytali všechny?“

-„Jak jsi poručil, ó mocný – úplně všechny doktory a ty jejich sestřičky. Jsou zavřeni dole ve sklepení. Ale je jich moc. Teď už je zavíráme i do kanceláří v přízemí a v prvním patře.“

-„Výborně!“ zavrnil spokojeně drak.

-„Pro jistotu jsme pochytali i zubaře!“ vytahoval se další Virusák.

-„Jó. A taky lékárnáky a hygieňáky, cha cha!“ pochechtával se další.

-„Lékárníky a hygieníky!“ opravil ho jiný.

-„A jó...“ zastyděl se tamten. „Pardon.“

-„Co hasiče?“ zasyčel drak.

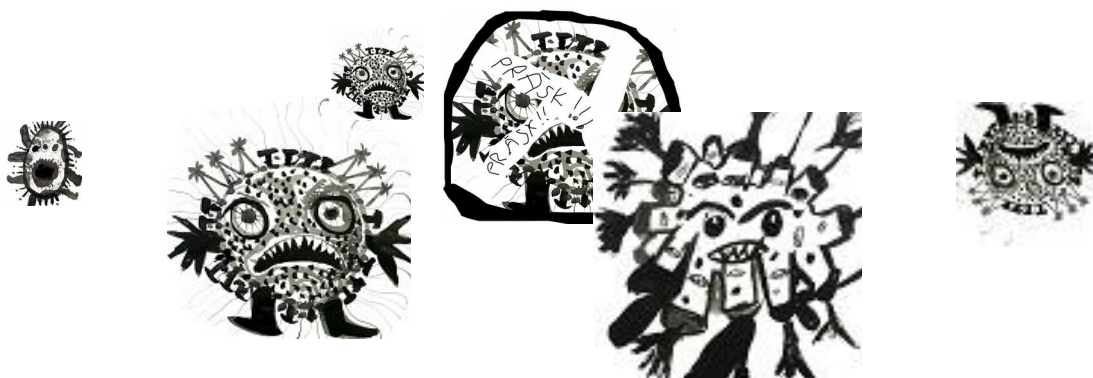
-„Ty ještě ne všechny“, přiznal Virusák, ale když ho drak sražil pohledem, rychle dodal: „Ale skoro!“

-„Tak oni jsou dost hbití a taky mají ty sekyrky a hadice s rychlou vodou, a já-já-já se jich bo-bo-bojiim“ prasknul strachy další Virusák – prásk! - a bylo po něm.

-„Tak takhle ne! Zakazuju vám bát se!“

-„Jak přikážeš, ó veliký draku!“ zařvali unisono všichni Virusáci. Jeden vzadu prasknul - prásk!, ale ostatní to před drakem zamaskovali hlasitým huhňáním.

-„Dobrá. To bychom měli. A až pochytáte hasiče, pustíte se do policistů.“

-„Jak přikážeš, ó veliký draku!“

-„Až s tím budete hotovi, tak už lidi nezachrání nikdo, vůbec nikdo! Ha ha ha! A vy vypustíte lidi z izolace!!!“ zasmál se drak hromovým smíchem. „Ať se všichni nakazí! Rozesejeme strach a kašlavou nemoc po celém království a kapénkového lektvaru bude habaděj, ha ha ha! A to si šmáknou, mňam!“ zavrnil spokojeně drak a dunivými kroky se vzdálil do svých prostor.

Virusáci si oddychli a pomalu si odešli každý po svém, ale Jeník s Alžbětkou byli celí nedočkaví – musí okamžitě vymyslet plán!

-„Do sklepení! Osvobodit zajaté dospěláky. Tohle sami nezvládneme,“ dohodly se děti šeptem a potichoučku se vydaly dlouhou chodbou ke schodům do sklepa...

Hlídali je dva smradlaví Virusáci:

Co teď? Aha! Měli s sebou přece tu rýži.

Jeník si nabral plnou hrst rýže a šup – hodil ji jednomu ze smrad'ochů do obličeje.

-, „Aaaaa!“ zaječel Virusák. „Tady straší, straší!“

-, „Neblázni! Nikdo tady není, straší ti leda ve věži“ řekl druhý Virusák, ale my dobře víme, že tam byly neviditelné děti.

Teď nabrala plnou hrst rýže Alžbětka a hodila ji do obličeje tomu druhému – šup!

-, „Haaaaa! Co to bylo?“ rozčílil se.

-, „Aaaaah! Já ti to říkal! O-O-Opravdu tu straší! Já se bo-bo-bojim!“ a tak se roztrásl strachy, že praskl a zmizel. Prásk!

-, „Grrrr! Ty hlupáku! Ale já už na to přijdu, co to bylo!“ a začal čmukat kolem a už se blížil k vyděšené Alžbětce. Ještěže ji neviděl!

Jeník pohotově vytáhl svou pistolku a stříknul mu přímo do obličeje.

Virusák se nestačil ani leknout, ani roztrást, a rovnou prasknul. Jako mýdlová bublina. Prásk! Vidíte, jak je mýdlo důležité?

-, „Prima. Jdeme dál!“ řekl Jeník „Pojď!“

Teď se mohli vydat po schodech do sklepa.

Naštěstí byli Virusáci trošku hloupí a nechali klíče ve dveřích zvenku,

a tak je všechny rychle odemkli – cvak, cvak, cvak, cvak, cvak... Ven vyšla spousta doktorů a doktorek a zubařů a zubařek a lékárníků a lékárníček v bílých pláštích, sestřiček v bílých šatech, hygieníků v oblecích a kravatách, a hasičů v uniformách a helmách.

Nemohli uvěřit, kdo je to vysvobodil. Opravdoví malí hrdinové! Ale na oslavu teď nebyl čas! Zeptali se dětí, jak to dokázaly. A Jeník s Alžbětkou jim o překot vyprávěli, že když si pořádně vydrbeš ruce mýdlem a dezinfekcí, jsi pro Virusáky neviditelný, a že drakovi jde o kapénkový lektvar – fuj! – a ten pro něj od lidí, co onemocní kašlavou nemocí, sbírají ti smrad'oshi. A to jsou pěkní strašpytlové, a když se bojí, prasknou jako bublina, a je po nich!

To o dezinfekci a neviditelnosti zajatci samozřejmě dobře věděli, vždyť právě proto je dal drak Koroňák zavřít, aby nemohli lidem poradit a zachránit je. Ale to s tím kapénkovým lektvarem a že jsou Virusáci takoví zbabělci, to tedy nevěděli, to byla pro ně novinka! Tak v tom to všechno vězí, to jsou teda věci!

Rozdělili se a nenápadně se vydali tam, kde bylo mýdlo a dezinfekce. Byli na Ministerstvu zdravotnictví, takže ho samozřejmě bylo všude dost, protože tady obzvlášť dbají na hygienu.

Cestou vypustili ze zamčených kanceláří i svoje uvězněné kolegy z přízemí a prvního patra, a ti si také honem umyli ruce mýdlem a dezinfekcí. Teď byli všichni neviditelní a nenápadně se vytratili z Ministerstva – a s sebou odnesli všechno mýdlo a dezinfekci a z vrátnice i roušky.

Ale domů nešli. Vydali se do všech koutů království, aby vyléčili všechny nemocné od té zlé kašlavé nemoci. Dnem i nocí se o ně obětavě starali, ale některým už pomoci nemohli a z toho byli moc a moc smutní. Většinu lidí však zachránili a všem také pověděli, jak se můžou sami bránit: když budou nosit roušky a kašlat jen do kapesníků a pšikat do rukávu, tak budou mít Virusáci smůlu, protože se nedostanou ani k jediné jejich kapičce, co nám, když kašleme a pšíkáme, stříkají z nosu a pusy, a tím pádem nebudou moct pro draka vyrábět ten jeho ošklivý kapénkový lektvar. Taky lidem vysvětlili, jací jsou ti smradoši strašpytlové. Že strach lidí jim dodává sílu, a tak, když už se jich nebudou bát, a občas na ně třeba zhurta dupnou nebo bafnou, anebo je děti nějak strašidelně nakreslí nebo vymodelují, a

pak jim ty obrázky a pajd'uláky ukážou, tak se Virusáci strašně leknou a prasknou strachy. A zlý drak Koroňák přijde o všechny svoje pomocníky.

No, když drak zjistil, že všichni jeho zajatci utekli, strašlivě se rozzuřil a tím Virusáky tak moc vyděsil, že jich spousta radši dobrovolně praskla – prásk, prásk, prásk...!

I ti ostatní nakonec do jednoho vymizeli, protože se lidé začali řídit těmi dobrými radami. Nestalo se to hned. Nějaký čas to trvalo, protože Virusáci se vztekle bránili a vyhrožovali těmi svými chapadélky, prskali a vrčeli, vypouštěli smrad a svíjeli se. Ale lidé se nedali, a nakonec nad nimi slavně zvítězili!

Drak zůstal úplně sám a už neměl komu poroučet. Už neměl žádné vojsko, za které by se mohl schovat a vůbec žádnou sílu – ukázalo se totiž, že je to jen neškodný řvoun. No prostě velká ostuda. Policisté a hasiči ho společnými silami vyhnali za hranice království, a drak odletěl daleko daleko do své Říše.

Všichni se radovali a volali: „Hurá! Hurá! Hurá!“ Třikrát hurá pro naše doktory, sestřičky, lékárníky, hygieníky, epidemiology, hasiče a policisty, a třikrát hurá pro Jeníka s Alžbětkou, že je osvobodili ze zajetí!

„Kdopak by se draka bál?!
Smrdí, křičí, je to tak.
Přitom stačí trocha mýdla
a přes pusku rouška,
dát za obě ouška,
a zlý drak
zmizí pak!“

Prozpěvovali si teď všichni a těšili se, že bude zase všechno tak, jako dřív. Dospěláci začali chodit do práce, děti se radovaly, že můžou konečně do školy za svými kamarády a hodnou paní učitelkou.

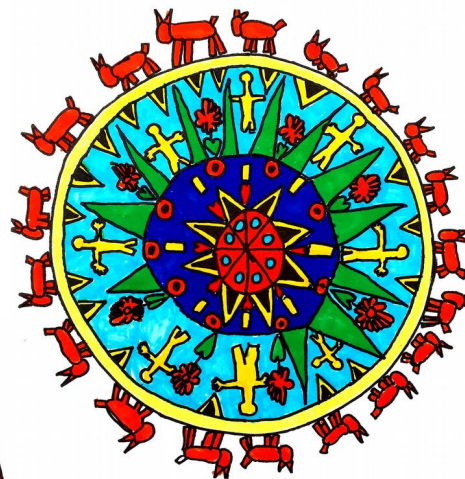
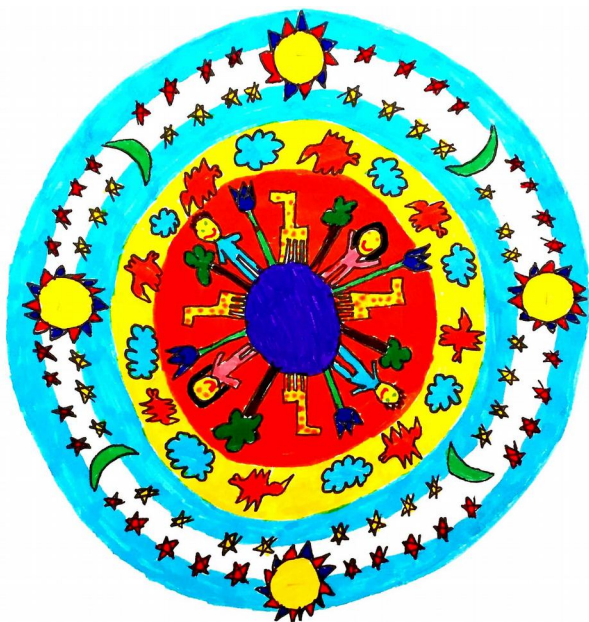
A Jeník s Alžbětkou, maminkou a tatínkem odjeli navštívit babičku a dědečka, i když vůbec nebyla neděle. To bylo objímání a radosti! Dědeček ještě trochu kašlal, mezitím byl totiž vážně nemocný, to proto maminka tak často plakala, ale teď už to bylo mnohem lepší. Děti seděly u jeho postele, hladily ho po ruce a dlouho mu vyprávěly, co všechno se jim přihodilo.

Dokonce i Pardík s Bertíkem se teď kamarádili, jakou měli radost, že to všechno dobře dopadlo, a šli se spolu proběhnout do zahrady!

Lidé v království ještě nějaký čas nosili roušky, dokud nevyvanul všechn ten protivný smrad z Virusáků, a ruce, ty si budou co? Ano, pečlivě mýt dál, aby se drak už nikdy nemohl vrátit!

A vy děti, si je myjte taky. A venku hezky noste roušky. A víte co ještě? Proti Virusákům můžete bojovat i vy! No ano! Co kdybyste si teď nakreslily nebo vymodelovaly svého ošklivého Virusáka a daly ho za okno? Až poletí kolem, lekne se a praskne jako mýdlová bublina! Prásk! A bude to.

*Pohádku napsaly a vymyslely sestry Klára Veselská a Alice Čop, výborným nápadem přispěla jejich maminka, Eva Veselská, dalšími prima nápady přispěl a draka, kterého si děti mohou vybarvit podle svého, nakreslil Kajetan Čop, ostatní obrázky namalovali žáci ZŠ Miha Pinter Toledo, ZŠ Plešivec a CVIU (Velenje, Slovinsko), pod vedením učitele Roberta Klančnika.

**Mgr. Klára Veselská je dětský klinický psycholog a psychoterapeut, Mg.A. Alice Čop je divadelnice, která se už 20 let věnuje autorské tvorbě pro děti.

V současné době řada dětí (i dospělých) zažívá v situaci ohledně koronaviru pochopitelně pocity stresu a nejistoty, protože nikdo s těmito opatřeními nemáme zkušenost, situace se mění každý den a navíc se nám všem změnil navyklý způsob života. Zejména děti potřebují zachovat běžný denní režim, který jim jinak poskytuje pocit bezpečí, protože zajišťuje předvídatelnost života. Pohádky a příběhy mohou dětem pomoci se s těžkými situacemi vyrovnat, lépe je pochopit, vnést do reality života i humor. Proto spojily svoje síly a společně napsaly tenhle interaktivní příběh „O zlém draku Koronákovi a jak ho všichni společně porazili“. Všechny děti se mohou zapojit do boje se zlým drakem. Jak? To se dozvíte na konci příběhu!

© 2020 Klára Veselská a Alice Čop